

KRONIKKA

5/2024

Julkaisija Kronos ry, Helsingin yliopiston
historian opiskelijoiden ainejärjestö

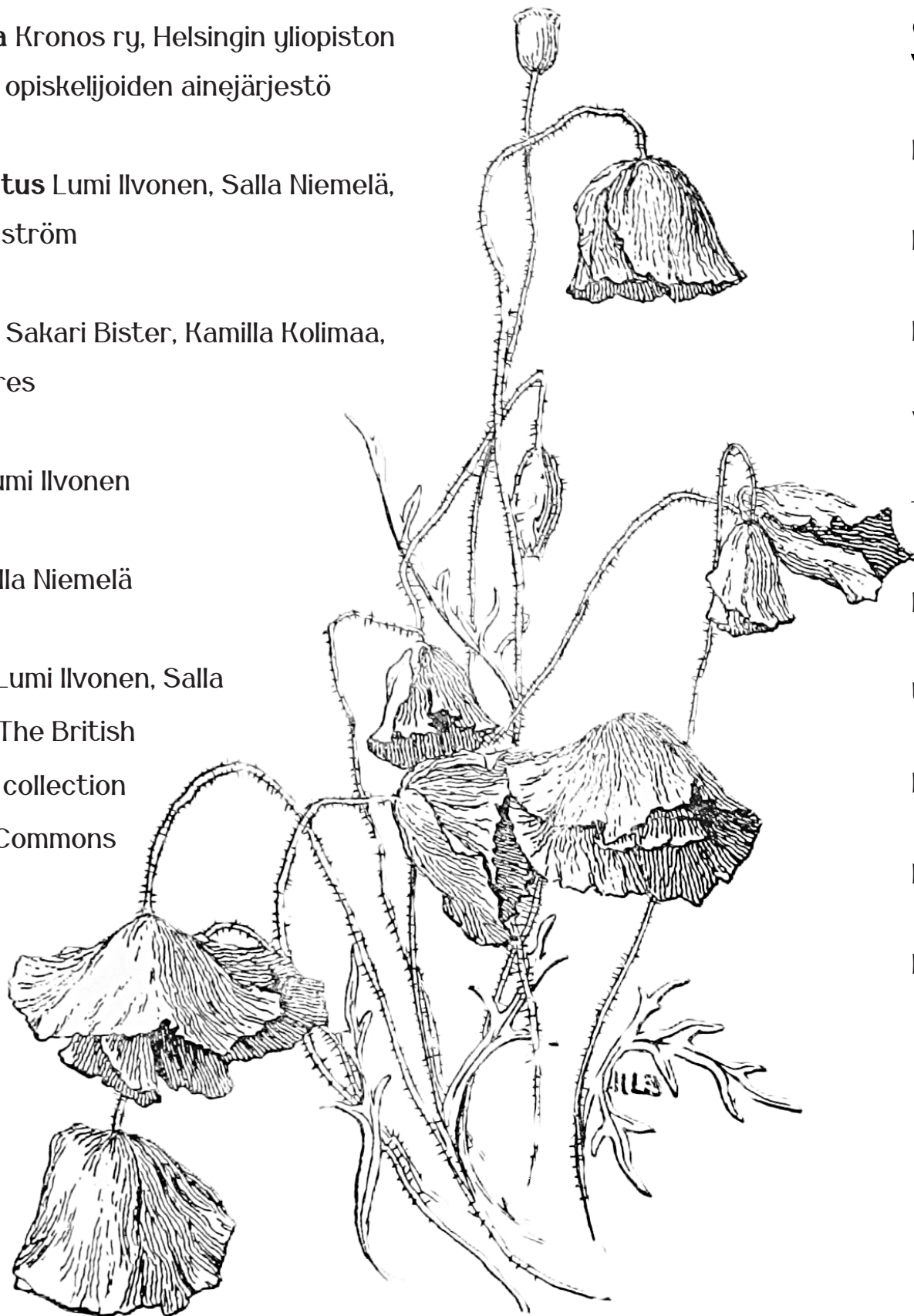
Päätoimitus Lumi Ilvonen, Salla Niemelä,
Katri Pihlström

Toimitus Sakari Bister, Kamilla Kolimaa,
Vilma Vares

Taitto Lumi Ilvonen

Kansi Salla Niemelä

Kuvitus Lumi Ilvonen, Salla
Niemelä, The British
Library's collection
on FlickrCommons

Sisällys

Pääkirjoitus	4
Puheenjohtajan palsta	7
Kronikka täytti 50 vuotta!	13
Varnitsavisiitillä Joensuussa	15
Tapautunutta	17
Eloa ja kuolemaa kukkivaa kuvastoa	22
Uuden vuoden manifesti	36
Runot	29
Kronoskooppi	32
Helppo sienirisotto (melkein) opiskelijabudjetilla	38

Pääkirjoitus

Menneen

vuoden

muistelua

Salla Niemelä

Vuosi on samalla sekä lyhyt, että pitkä aika. Tämä päätoimitus on nyt kokenut rakkaan ainejärjestölehtemme kanssa kaikki vuodenajat. Talven tuodessa mukanaan pimevät illat ja vielä ennen joulua pakkasen kanssa kilpaa paukkuvat deadlinet, mieltä lämmittää, kun pysähtyy muistelemaan kuluneen vuoden antia. Välillä jo pelkistä opinnoista voi aiheuta enemmän kiirettä kuin tahtois, mutta syyslukukauteen on silti mahtunut paljon muutakin kuin opiskelua. Uskallan sanoa, että kaikesta on selvitty kunnialla, ainakin Kronikan osalta – voihan tätäkin, pienistä viivästyksistä huolimatta julkaisukelpoiseksi saakka saatua vuosikerran viimeistä numeroa pitää osoituksena siitä!

Päätoimittajakauteni lähestyessä loppuaan voin todeta kuluneen vuoden näyttäytyvän

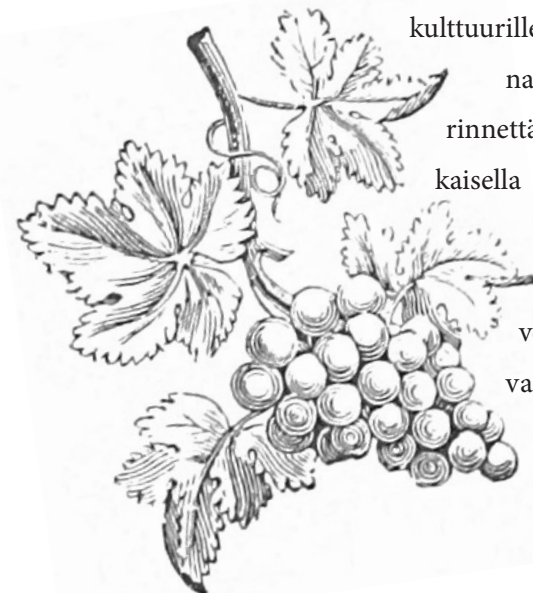
ainutlaatuisena kokemuksena. Syksyiltä elävänä mielessä on etenkin viisikymmentä vuotta täyttäneen Kronikan kunniaksi järjestetyt vuosijuhlat. Päätoimitus kiittää kaikkia, jotka osallistuvat vujujen järjestämiseen ja nostivat maljan Kronikalle. On hienoa, että niin monet entiset päätoimittajat, muiden yliopistojen historian ainejärjestölehtien edustajat ja muut paikalla olleet halusivat muistaa Kronikkaa ja pääsivät juhlistamaan sen monikymmenvuotista taivalta.

Selatessani menneiden vuosikymmenten Kronikkoja juhlanumerossa julkaisua Kronikan historiikkiin kirjoittamaani osuuttani varten kävi selväksi, miten tärkeä palanen historiaa ainejärjestölehtemme todella on. Opiskelijahuoneen kaappien kät-

köistä löytyvistä aiempina vuosikymmeniä ilmestyneistä numeroista voi lukea juttuja juuri sellaisista asioista, joista kulloisenaikin aikana on pidetty tärkeänä kirjoittaa. Vuosikymmenten varrella Kronikan sivuilta on saatu lukea mm. erinäisiin yliopiston päätöksiin liittyneestä köydenvedosta, kunakin aikana poltelleista historiankirjoituksen kiistakysymyksistä ja historian opiskelijoiden arjesta.

Yksikään Kronikan vuosikerta ei ole samanlainen, vaan jokainen päätoimitus on tuonut siihen oman mausteensa ja muovannut lehdestä omannäköisensä. Kronikan voisikin sanoa olevan menneiden vuosikymmenten kuvastin. Ei lehteä silti tehdä pelkkää menneiden aikojen muistelu varten, vaan se on tärkeä myös nykyisille historian opiskelijoille. Nykyään oma ainejärjestölehti ei ole mikään itsestäänselvyys. Onkin tärkeää vaalia tätä opiskelijakulttuurille olen

naista perinnettä, että jokaisella opiskelijasukupolvella olisi vastaisuudessaakin ikioma

änenkannattaja.

Tässä numerossa päästään lukemaan syksyn tapahtumista ja tehdään vielä katsaus Kronikan vujuihin. Kronikasta löytyy myös juttu muiden päätoimittajien Joensuuhun tekemästä reissusta. Sielläkin juhlistettiin pyöreitä vuosia, sillä myös Varnitsa täytti tänä vuonna viisikymmentä vuotta. Mystistä puolta numeroon luo Kronikan historiasta kaivettu ja jälleen henkiin herätetty Kronoskooppi, joka povaa tähtimerkeille tulevan vuoden tunnelmia. Mukana on myös talvisiin päiviin lämpöä tuova risotto resepti. Ympyrä sulkeutuu omalta osaltani – lopetan päätoimittajakauteni samoissa merkeissä kuin sen aloitinkin, palatessani jälleen taidenäyttelyn äärelle.

Haluan tuoda vielä kerran esiin toiveen, jonka esitin jo vuosikerran ensimmäisessä numerossa. Päätoimittajien esittelyssä kannustin kaikkia Kronikan toiminnasta kiinnostuneita lähtemään mukaan lehden toimintaan. Sama toivomus pätee yhä ja näin yhtä päätoimittajakokemusta rikkaampana toistan sen vielä ponnekkaammin. Vaikka ainejärjestötoiminta voikin tuntua joskus vähän raskaalta, on se myös palkitsevaa. Siinä korostuu yhdessä tekemisen parhaat puolet. Haluan kiittää tästä vuodesta kaikkia lehden tekoon osallistuneita ja erityi-

sesti muita Kronikan päätoimittajia. Heidän tekemänsä työ on ollut korvaamattoman arvokasta. Toivottavasti tuleva päätoimitus viettää lehden parissa yhtä monta mukavaa hetkeä. Oli ilo olla Kronikan päätoimittaja tänä muistorikkaana vuotena.

Juhlatunnelmissa Kronikan vujuilla, Kuva: AJ Järnefelt

Puheenjohtajan palsta Case opiskelijahuone

Tiedekunta ei ehdi ymmärtää opiskelijoitaan

Kuva: Katri Pihlström

Minun oli alun perin tarkoitus kirjoittaa tähän puheenjohtajan palstaan jotakin enemmän kuluva vuotta kertaavaa. Vuosijuhliin osallistuneet pääsivätkin tämän tyyllisen puheen kuulemaan. Meillä on ollut toiminnantäyteinen syksy, viimeisimpänä risteily, alumnisitsit ja upeat 79. vuosijuhlat.

Huomio kiinnittyy nyt kuitenkin aivan muihin asioihin. Tätä puheenjohtajan palstaa kirjoittaessani on kesken prosessi, jossa liki 25 vuotta vanha opiskelijahuoneemme on lähtemässä pois käytöstämme ensi kevättalvella ilman, että meitä historian opiskelijoita tai henkilökuntaa on kuultu prosessissa lainkaan. Siitä miten huonosti asia on hoidettu meidän sekä Karavaani ry:n huoneen kanssa, meinaa tulla minulle puheenjohtajavuoteni lopuksi mädän maku suuhun.

Prosessi on kesken vielä tätä tekstiä kirjoittaessani joulukuun puolella välissä: dekaanilta on vihdoinkin tullut asian tiimoilta yksi meili, jossa dialogia ei jälleen kerran avata, avataan vain tehtyjä päätöksiä, ja jossa toivotetaan ”joulurauhaa” asian tiimoilta.

Tätä edelsi toki meilit, joissa oli noin 45 linkkiä kaikkien rakastamaan Flammaan yliopiston säännöistä ja dokumenteista.

Summa summarum: tiesimme, että humanistiselle tiedekunnalle ja sen opiskelijoille ollaan mahdollisesti tarjoamassa yhteistä opiskelijahuonetta. Tämä on hyvä, koska tiedekuntamme on yliopiston suurin ja sellaista ei ole ennen monilla ollut. Meillä ei ole mikään yhteistä taukokuonetta vastaan, mitä enemmän huoneita kaikille järjestöille yhteisesti, sen parempi.

Vuoden aikana olemme muistuttaneet hallintoa ja dekaanistoa siitä, että meitä osallistettaisiin päätöksentekoon, mikäli huoneelle jotakin käy. Kaikki tämä työ on tehty kallisarvoisella vapaa-ajalla. Pyynnöille on nyökytelty ja oltu myötäileviä. Taisin väliajoin on sanottu: älkää huoliko, kerromme, mikäli päätöksiä tehdään. Historian professorit, tutkijat ja henkilökunta samassa rapussa ilmaisivat, että pitäisivät meidät mielellään huoneessamme. Heillä kun ei ole vanhalle käytävän päässä olevalle, talvisin varsin viileälle, ruumishuoneelle käyttöä.

Ja sitten **koittaa marraskuu. Minulle sanotaan ikään kuin puolivahingossa ja ohimennen, että ”teille on varmaan jommuuten sanottu, että tavaroita kannattaa alkaa kerätä kasaan”.** Karavaani ry kuulee asiasta ja oman kahvihuoneensa kohdalosta vielä myöhemmin, vielä useamman mutkan kautta.

Näin pääsee tapahtumaan, vaikka juuri opiskelijoiden osallistamista on peräänkuulutettu. Tahallinen hyssyttely mahdollisena syynä nousee väistämättä mieleen. On hyväksyttävää, että uuden humanistien tilan aikataulua ei vielä tiedetä. Sen ei kuitenkaan pitäisi estää kertomasta, että päätös luopua huoneestamme on tehty. Viestinnässä korostetaan jatkuvasti, että uuden huoneen tulosta (vaikkakin tarkasta valmistumisajasta) on tiedetty, joten siksi asia ei voi tulla yllätyksenä. Kun kuitenkin kysytään, miksi näistä olemassa olevista huoneista halutaan luopua, on viesteissä joulukuun puoleenväliin jälkeen jätetty vastaamatta juuri näihin avainkysymyksiin. Perusteluja ei anneta ja dialogiin ei suostuta, saamme vain uutta päätöksiä perustelevaa meiliä meilin jälkeen.

On ollut surullista seurata tätä ja sitä, että meidän halutaan lähtevän huoneesta vain sen periaatteen takia, että kenelläkään ei ole omaa tilaa, vaikka tila on nytkin jo ollut avoin kaikille. Ehkäpä tiedekunta saa excelissä tilasäästön itselleen. Tasa-arvoa on negatiivinenkin tasa-arvo: ”*no niin, nyt kaikilla järjestöillä on yhtä vähän tiloja, tehtävä suoritettu!*”

Dekaanisto pohtii samassa marraskuun miitissä, miten voisi olla lähestyttävämpi opiskelijoille. **Voin käsi sydämellä sanoa, että ei ainakaan tällaisella menettelyllä,** missä yli kahtasataa opiskelijaa koskevaa ja yli kaksikymmentä vuotta käytössä olevaa opiskelijahuoneen asia hoidetaan tällä tavalla.

Tiedekunta myös korostaa sitä, kuinka harmi on, että vain harvat ovat tulleet dekaaniston tapaamiseen keväällä ja marraskuussa. Siellä asiasta olisi kuulemma kuullut lisää tietoa. Itse istuin tässä tapaamisessa marraskuussa, ja siellä ei kerrotaakaan sanottu, että Kronoksen huoneesta tullaan luopumaan. **Se tuli tapaamisen jälkeen ikään kuin ohimennen ilmi, kun**

näin kuvan, jossa oli iso rasti päällä huoneemme päällä. Semmoista!

Tiedekunta myös sysää asioihin mukaan Humanisticumia jatkuvasti, vaikka totuus on, että heitä eivät meidän huoneemme asiat kosketa ja he ovat alimitoitettuja resursseiltaan. Todellinen opiskelijoiden osallistaminen onnistuisi yhdellä meilillä asianomaisille ainejärjestöille tyylillä: ”*Hei, pohdimme huoneenne tulevaisuutta, tervetuloa keskustelemaan asiasta.*” Tämän laatimiseen olisi mennyt noin viisi minuuttia, keskustelutapahtumaan muutama tunti, ja viestin lähettämiseen on ollut mahdollisuus noin vuoden ajan tai, mikäli suunnitelmien pitkäjänteisyyttä on uskominen, jopa vuosien ajan.

Meitä isommatkin järjestöt, pienemmistä puhumattakaan, ja aktiiviset sellaiset, ovat selvinneet ilman omaa huonetta. Kronoksen 79-vuotinen taival jatkuu, vaikka yliopiston tehostuskoneisto imaisisikin huoneemme kysymättä asiasta sontoakaan meiltä – ei tässä muu hierrä kuin osallistamisen taso. Olemme useasti tarjonneet myös omaa huonettamme avoimempaan

käyttöön. Tuskin tilan tyhjäksiään halutaan jäävän? Valitettavasti tältä vaikuttaa.

Huoneen kohtalo ei ole koko jäsenistön prioriteettilistan ykkösasiana, mutta hallituksen työssä valvoa historian opiskelijoiden edunvalvontaa, se on. Olemme hallituksen kanssa alkuvuodesta siivonneet, ehostaneet ja parantaneet opiskelijahuonetta. Olemme tasaisin väliajoin tarjonneet, että taukotilaa voisi käyttää muutkin Topeliassa opiskelevat järjestöt. Tietenkään Kronoksen ja Historicuksen huone ei ole monillekaan ollut muuta kuin nopea hengähdystila tai tavaroiden säilytyspaikka.

Huolimatta siitä, haluaisiko opiskelijahuoneesta luovuttavan ja mitä luopumisen aikataulu tai merkitys yksittäiselle opiskelijalle on, on kyse myös periaatteista: opiskelijoiden yli oltiin kävelemässä helpoimalla mahdollisimmalla tavalla. Huone on osa konkreettista, 80-vuotisen historiamme kulttuuriperintöä. **Toki voi myös ajatella, että mikä ihme, että nykyisessä tehoyliopistossa tila, joka on vain hengähdystä, joutilaisuutta ja hyvinvointia varten sain olla olemassa näin pitkään.**

Sitä tuleva huone tulee varmasti olemaan, mutta suhteessa se palvelee seiinensä äärrirajoilla, teoriassa tuhansia opiskelijoita.

Se, miten asiassa edetään adressin (allekirjoittakaa, mikäli se on ulkona jo!) ja keskustelujen sekä mölyn pitämisen lisäksi, on auki. Olen tänä vuonna tarkkaillut opiskelijahuoneen tilannetta kuin hiiripöllö. Tulee kuitenkin todeta, että kaiken sen työnkin jälkeen vielä isompi peto, taivaalla lentävä kotka, on onnistunut minun nappaamaan. Eli siis jätän huonekysymyksen ensi vuoden hallituslaisille, tilavastavalle ja puheenjohtajistolle. Tulevaisuus riippuu tiedekunnasta ja Kronoksesta. Tilanne on edelleen auki, ja keskustelut jatkuvat vuoden alussa, kun en itse ole enää kuvioissa.

Valtaosa minusta haluaisi uskoa, että tiedekunta ei tee päätöksiään paha pahuuttaan. Henkilökunta myös varmasti narkästyy siitä, että pidämme asiasta mölyä tällä tavalla ja kaunistelematta. Totuus kuitenkin on, että muutakaan me opiskelijat emme voi tehdä puolustaessamme asemaamme. **Varsinkin me ainejärjestöaktiivit teem-**

me tätä työtä ikään kuin osa-aikaisena, mutta ilman palkkaa yhä kiristyvien vaatimusten maailmassa, joten oma näkökulmansa on tehtävä todella selväksi.

Tällaiset tilanteet kirpaisevat, kun kuulemme samalla esimerkiksi todella toimivasta kommunikaatiosta valtiotieteellisen tiedekunnan dekaaniston ja opiskelijoiden välillä. En tiedä onko kyse kiireestä tai siitä, että hallinnon monimutkaisessa järjestelmässä on alun perinkin ollut haluttomuutta solmia konkreettista sopimusta, tai vaikka ihmisten henkilökohtaisista mielipiteistä. Siitä, että olemme vain liikutteltava yksikkö, laatikkokohta excelissä.

Jos kyseessä on puhdas väärinymmärrys käsittelytavoissa tai osallistamisessa, on todettava, että tämä yliopisto ei kyllä todellakaan ole toimintatavoiltaan valmis. Jos opiskelijat – joiden avulla koko rumbaa pyöritetään ja

joiden valmistumisesta unelmoidaan nykyrahoituksen henkitorvena tappiin asti – pidetään päätöksenteossa mukana näin huonosti, jonkin on muututtava. Tällä toiminnalla maagisia valmistumisia tuskin enempää saa. Jos kyseessä on tahallinen, valittu viestintätapa, jolta se meilien lisääntyessä ja samaa kaavaa seuratessa vaikuttaa, tiedekunnan hallinnolliselle johdolle kehotan ryhtiliikettä ja omien ajattelutapojen avartamista. Aina ei tarvitse olla niin kaavoihin kangistunut.

Rakkaat Kronikan lukijat, tämä on viimeinen kirjoitukseni puheenjohtajana lehden sivuille. Vaikka opiskelijahuoneemme ansaitsee tämänkin tekstin huomion, mähdän maku suussa kaikkoaa, kun muistan yhteisömme. Selviäisimme varmasti vaikka teltassa räntäsateessa ulkona vanhojen tavaroittemme kanssa, jos niikseen tulisi. Seuraavalla hallituksella on varmasti töitä taistella huoneen asioiden ympärillä ja rakentaa oikeasti toimivaa kommunikaatiota hallintohenkilökunnan kanssa, jos se on mahdollista. Toivotan tähän työhön hurjat tsemppit kaikille ensi vuoden aktiiveille ja koko Kronoksen jäsenistölle.

Olen saanut kirjoittaa 50-vuotiaaseen ainejärjestölehteenne vaikka mitä viimeisen neljän vuoden aikana. Tie fuksista tähän närkästyneeseen, viidennen vuoden opiskelijan puheenjohtajan palstaan on ollut pitkä. Haluan omalta osaltani kiittää jäsenistöä ja kaikkia lehteen kirjoittaneita ja etenkin sen lukijoita. Iso kiitos kuuluu myös Katrille, Lumille ja Sallalle, Kronikan päätoimittajille tänä juhluvuotena.

Olen myös valtavan kiitollinen koko Kronokselle. Sain olla juuri meidän ainejärjestömme puheenjohtaja, ja juuri tänä vuonna. Ilman teitä se ei olisi onnistunut. Pidetään lippu korkealla kaikesta huolimatta. Hyvää lomaa ja tulevaa vuotta 2025!

Ja kuten huoneemme oven vieressä ainakin vielä jonkin aikaa lukee, *joutilaisuuden arvokkuudesta*. Mikäli se vielä tiedekunnan mielestä on konseptina mahdollista.

Sakari Bister

Kronoksen puheenjohtaja 2024

Kronikka täytti 50 vuotta!

Katri Pihlström

Kronikan puolisolavuotista matkaa juhlittiin Alina-salissa 18. lokakuuta, ja olipa hyvät bileet, päätoimituksen mielestä jopa yhdet syksyn parhaimmista! Juhlista löytyi muun muassa kuohujuomaa, cocktailruokaa, onnenpyörä ja esille laitettuja Kronikan kappaleita vuosikymmenten varrelta, mutta ei confettia, mikäli kukaan kysyy – sitä on nimittäin kuulemma lähes mahdotonta siivota kokonaan pois. Puheita pitivät niin Kronoksen puheenjohtaja Sakari Bister kuin Kansallisarkiston tietojärjestelmäpäällikkö ja Kronikan vuoden 1992 päätoimittaja Jyrki Ilva. Myös päätoimitus piti oman puheensa, tosin tämän parin skumppalasilisen jälkeen lähes samalla hetkellä improvisoidun puheen sisällöstä allekirjoittanut ei osaa paljon sanoa. Ihan hyvä se kuulemma oli!

Päätoimitus 50-vuotisjuhlanumeron kanssa

Juhlat keräsivät paikalle paitsi nykyisiä kronoslaisia, niin myös henkilökuntaa, alumneneja, Kronikan entisiä päätoimittajia sekä muiden järjestöjen edustajia. Oli erityisen hienoa tavata vanhaa päätoimitusta ja todistaa Kronikan historiallista jatkumoa. Myös muiden kaupunkien historian opiskelijoita tuli Turun yliopiston Kritiikistä, Oulun yliopiston Tiimasta ja Itä-Suomen yliopiston Varnitsasta asti juhlimaan kanssamme. Kiitos heille kaikesta ja pahoittelut tietenkin siitä, että kaksi kolmasosaa päätoimituksesta oli pitkänmatkanedustajien lähtöhetkellä kadonnut Uuden ylioppilastalon yläkerroksiin.

Itse juhlatilaisuudessa päästiin puhumaan niin Kronikan historiasta kuin ainejärjestölehtien ja opiskelijakulttuurin laajemmasta merkityksestä, sekä tietenkin julkaisemaan Kronikan 50-vuotisjuhlanumero. Jatkojen tanssilattia oli voimissaan aamukahteen saakka – erityiskiitos vielä Kritiikille gambiinapullosta, sekä Siulary:n edustajille sen avulla esimerkillisesti järjestetystä poikkihumanistisesta kokouksesta! Juhlat siis tulivat ja menivät, työtä riitti ja hauskaa oli.

Päätoimitus puheenjohtajan kanssa

Vakavasti puhuttuna 50-vuotiaan Kronikan päätoimittaminen ja vuosijuhlien järjestäminen on ollut ilo ja kunnia, ja itse haluan vielä kerran kiittää kanssapäätoimittajia, Kronoksen puheenjohtajaa ja hallitusta, Kronikan vujutoimikuntaa ja juhlavieraita, kaikkia menneiden vuosien ja vuosikymmenten päätoimittajia, joiden avulla lehti on pysynyt elinvoimaisena ja kronoslaisten omana – sekä tietenkin kaikkia, jotka Kronikkaan ovat ikinä kirjoittaneet tai jotka sitä ovat lukeneet. Tämän vuoden päätoimitus kiittää ja kiittää – lykkyä tykö ensi vuoden seuraajillemme!

Kronikan nykyisiä ja menneitä päätoimittajia

Varnitsavisiitillä Joensuussa

Katri Pihlström

Kronikan edustus yhdessä Varnitsa-lehden päätoimittajan Marian sekä toimitussihteerin ja ensi vuoden päätoimittajan Onnin kanssa.

Kronikka ei ole ainoa joka täytti pyöreitä vuosia: myös Itä-Suomen yliopiston historianopiskelijoiden ainejärjestön Varnitsa ry:n oma Varnitsa-lehti täytti marraskuussa 50 vuotta! Juhlia vietettiin Metria-rakennuksella Joensuun kampuksella. Kaksi Kronikan päätoimittajaa matkasivat siis Joensuuhun juhlimaan Itä-Suomen kollegoidemme lehteä – Varnitsan edustajat olivat myös lokakuussa vierailleet Helsingissä Kronikan vuosijuhlilla.

Juhlissa pääsimme tutustumaan Varnitsa-lehden vaiheisiin puheiden, uskottoman hienosti teemoiteltujen näyttelytaulujen sekä lehden vanhojen kappaleiden avulla, vaikka osan tapahtuman alkupään ohjelmasta ison kirkon edustajat missasivatkin epäonnen myöhäisen juna-aikataulun takia.

Näyttelyseinillä pääsi tutustumaan Varnitsa-lehden historiaan – seinien teemoja olivat esim. musiikki, vappu ja politiikka.

Ravintola Mikko!

maisemat olivat kauniita. Paikan päällä pääsimme tutustumaan varnitsalaisten kanssa paikallisiin kantapaikkoihin, eli Ravintola Mikkoon, jossa tunnelma oli lähes kuin Thirsty Scholarissa, tai Joensuun keskustan yöklubi Bepopiin. Karaokevuoron Volgaa emme kuitenkaan valitettavasti jaksaneet jäädä odottamaan, sori siitä.

Kiitos Varnitsa ry:lle hyvistä juhlista ja lämpimästä vieraanvaraisuudesta, ja onnittelut vielä kerran Varnitsa-lehdelle kunnioitettavasta 50 vuoden iästä. Hol-risteilyllä nähdään!

Oli kivaa verkostoitua muiden historianopiskelijoiden kanssa ja huomata yhtäläisyyksiä lehtiemme ja niiden historian välillä, perustamisvuotta myöten – sekä tietenkin lukea varnitsalaisten juorupalstaa.

Myös kotimaanmatkailu ja Joensuu itsessään höllivät isosti, vaikka yhteensä yhdeksän junassa vietettyä tuntia olikin alun perin tarkoitus käyttää opiskeluun eikä lorvimiseen. Toisin kävi, mutta ainakin

Tapahtunutta

– kahden (tai useamman) kronoslaisen otoksia syksyn tapahtumista

Teksti: Katri Pihlström, kuvat: Lumi Ilvonen, Katri Pihlström

6.9. Yhteisbileet

Orientaatioviikot päättyivät yhteiseen illanviettoon Siulan ja Putkinotkon kanssa. Tokoinrantaa koristi kaksi humanistitelttä – kiitos niitä paikalle ja paikalta pois kantaneille!

18.9. Fuksiseikkailu

Kronoksen rastilla HYY:n Fuksiseikkailussa kerrottiin erilaisia versioita Marco Polon matkasta ja ihailtiin auringonlaskua Topelian pihalta.

23.9. Fuksisitsit

Fuksisitsit järjestettiin yhdessä Historicuksen kanssa, ja perinteisen fuksilaulun aikana tuoleille sai taas nousta uusi sukupolvi fukseja!

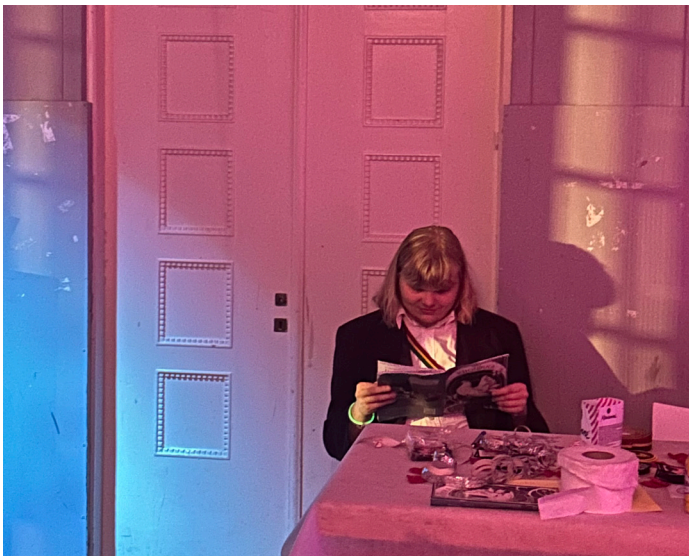

25.9. Opiskelurauhaal
Kronos oli mukana edustamassa HYY:n Opiskelurauhaa-mielenosoituksessa. Lippu pidettiin korkealla tai ainakin pystyssä.

2.10. Limeksen appro

Approliput menivät kuin kuumille kiville, ja kymmenet kronoslaiset liikkuiivat taas Limeksen appron raitilla. Karttaa luettiin onnistuneesti ja jatkot meille tarjosi tänäkin vuonna Hercules, jonka lattialla tanssittiin pilkkuun asti.

18.10. Kronikka 50v
Kronikka täytti pyöreitä vuosia, ja myös PJ Sakari tutustui juhlanumeroon. Kronikan vuosijuhlista löytyy tarkempi kertomus tämän lehden sivulta X.

21.-23.10. Fuksirisse
Perioditauolla Kronos seilasi taas Silja Linella Tukholmaan! Buffetissa tehtiin taidetta, tanssilattia oli tulossa ja ikkunattomien hyttien ikkunalaudat kovassa käytössä, ja jopa Gamla Staniin asti selvittiin.

18.11. Royal sitsit

Kronoksen kuninkaallisia sitsejä juhlittiin marraskuussa, ja Alina-salissa nähtiin sekä nykyisiä kronoslaisia että alumneja. Tunnelma oli hyvä niin juhlavierailla kuin pehmoleluilla, ja jallua jaeltiin punssin lailla.

26.11. Opiskelijahuone

OH:n sohvut ja lähikaupan pillimehutarjous ovat auttaneet ainakin allekirjoittanutta jaksamaan vuoden pimeintä aikaa. Opiskelijahuoneen kohtalosta voi lukea lisää puheenjohtajan palstalta sivulta X – toivottavasti ajanvietto OH:lla voi jatkua tulevaisuudessakin <3

27.11. Museoeksu

Kronoslaiset pääsivät ekskulle Tiedemuseo Liekkiin Sakarin opastamina. Ekskursio oli osa humanistien kulttuuriaproa.

30.11. Pikkujoulut

Kronoksen (firman) pikkujouluja vietettiin jälleen kerran railakkaissa tunnelmissa Humanistiklusterilla. Superfuksit

Kai Pesonen ja Lauri Seidler kruunattiin Topeliaan unohtuneiden hattujen sijaan tiaroilla. Kiitos fukseille aktiivisuudesta ja juhlien järjestämisestä!

12.12. Kronoksen vaalikokous

Vaalikokouksessa valittiin uusi hallitus, virkailijakunta sekä tietenkin puheenjohtaja. Kiitos kaikista ja etenkin kaudesta, ensi vuonna nähdään.

14.12. Vuosijuhlat

Kronos täytti 79 vuotta! Circus-henkisiä vujuja vietettiin Villa Kivessä ja jatkoja Humanistiklusterilla. Tanssilattia oli elossa niin valssin kuin DJ:nkin tahhtiin. Kiitos kaikille kronoslaisille hauska, elävästä ja kiireentäyteisestä vuodesta – pian pääsemmekin jo juhlimaan pyöreitä vuosia!

Eloa ja kuolemaa kukkivaa kuvastoa

Teksti ja kuvat: Salla Niemelä

Marianne Stokes: *Madonna ja lapsi* (1909). Myös hengelliset aiheet näkyvät useissa taidenäyttelyn teoksissa

Ateneumin taidemuseon 4.10.2024-26.1.2025 esillä oleva taidenäyttely *Gothic Modern – Pimeydestä valoon* esittelee kansainvälistä modernia taidetta 1800- ja 1900-luvuilta. Näyttely johdattelee kävijän elämän suurten kysymysten äärelle.

Kävin viime kuussa vieraillessa Ateneumin taidenäyttelyssä *Gothic Modern – Pimeydestä valoon*. Marraskuinen ilta tarjosikin sopivan näyttämön varsinkin niille näyttelyn teoksille, joista huokuu synkkyyttä. Suomen kielessä marraskuun nimessä oleva sana marras merkitsee kuolemaa. Useat näyttelyyn valikoiduista modernin taiteen teoksista kuvaavat juuri kuolemaa, kärsimystä ja ruhjoutuneita ruumiita.

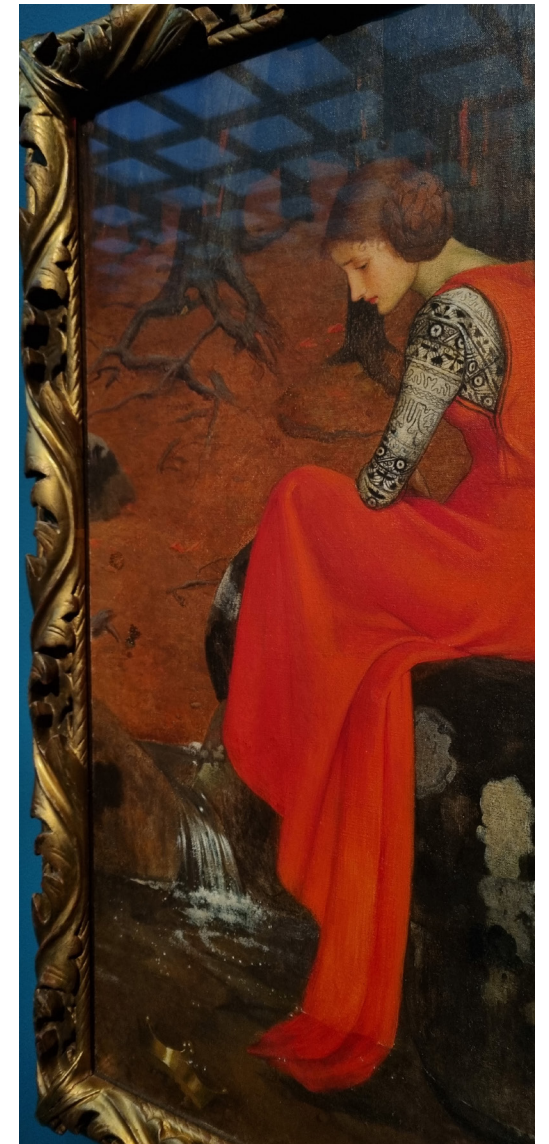
Näyttelyjulkaisusta selviää, että näyttelyn tavoitteena on valottaa, miten Pohjoismaissa ja Pohjois-Euroopassa 1800- ja 1900-luvuilla eläneet tietyt modernia taidetta edustavat taiteilijat ammensivat inspiraatiota keskiajan ja varhaisrenessanssin taiteesta. Näyttelysalin otsikon *Matka keskiaikaan* alla kerrotaan, että

taiteilijat etsivät menneisyydestä väylää ilmaista modernia kokemustaan, jota erilaiset yhteiskunnalliset murrokset värjivät. Aikakausia yhdisti kiinnostus outouden kokemukseen ja uudenlaiset näkemykset mm. yksilöstä ja sukupuolesta olivat pinnalla.

Näyttelysalin teksteissä ei ainoastaan etsitä esillä olevien teosten historiallisten inspiraation lähteiden juuria, vaan pohditaan myös niiden käsittelemien aiheiden merkitystä nykypäivän kontekstissa. On kiinnostavaa huomata, miten menneisyys näyttäytyy samaan aikaan sekä vieraana, että yllättävän läheisenä. Useat teokset käsittelevät yleisinhimillisiä aiheita, joista nykypäivänkin ihminen voi löytää tarttumapintaa.

Samalla kaikkein synkimpiä aiheita kuvaavat teokset saavat kuitenkin pohtimaan menneiden aikojen ihmisten vaikeita kokemuksia ja sitä, miten myös oma kokemusmaailma vaikuttaa näyttelyn tulkitaan.

Täytyy myöntää, että kiinnostukseni näyt-

Marianne Stokes: *Melisande* (n. 1895)

telyä kohtaan heräsi alunperin sen mainosten ulkoasun vuoksi. Yhdistin mielessäni kauniit tummanpuhuvat ja burgundinpunaiset julisteet, sekä Akseli Gallen-Kallelan *Kuolema ja kukka* (1896) puupiirroksella koristellun näyttelyjulkaisun kannen halloweeniin liitettävään este-

tiikkaan. Näyttelystä voi tietenkin nauttia myös tästä perin nykyaikaisesta näkökulmasta, mutta tutustumalla siihen syvällisemmin avautuu myös historian synkempiä kerroksia avaavaa tulkintaa.

Vincent van Gogh:
***Tupakoiva luuranko* (1886)**

Taidenäyttely tarjoaa kattauksen elämän ehtoopuolta käsitteleviä teoksia. Magnus Enckellin *Kuoleman vaellus* (1896) on pysäyttävä näky. Mustaan kankaaseen verhottunut aavemainen kuolema laahustaa keskellä hyisten hankien hallitsemaa maisemaa. Hahmo on kuin talven ankarimpien puolien ilmentymä. Kaukana hori-

sonttissa piirtyy hiilenharmaalla maalattua asutusta. Teoksesta huokuu vaikutelma, että synkkä kulkija ei ole pelkällä ohikulkumatkalla.

Vincent van Goghin teoksen *Tupakoiva luuranko* (1886) hahmo tuijottaa eteenpäin tyhjillä silmäkuopillaan. Teosta katsoessa mieleen tulee väistämättä latinankielinen sanonta memento mori, muistutus elämän rajallisuudesta.

Yleisesti ottaen synkstä tematiikastaan huolimatta näyttelystä löytyy myös tunnelmaltaan lohtua antavia teoksia. Näyttelyn viimeisen salin seinällä kävijän hyvästelee Edvard Munchin valovoimainen *Aurinko* (1910-1913). Pastellinsävyiselle taivaalle levittäytyvät valonkareet muistuttavat aurinkoisista kesäpäivistä. Teoksen sijoituspaikan voi tulkita ikäänkuin alleviivaavan näyttelyn nimen jälkimmäistä osaa ja nostavan esiin läpi näyttelyn katseelta piilossa olleita toiveikkaita vivahteita.

Mieleen nousee heti kierroksen alussa nähty Hugo Simbergin kuuluisa *Kuoleman puutarha* (1906), jossa luurangot

hoivaavat hellästi kasveja. Samaisessa salissa on myös muita tunnelmaltaan levollisia teoksia, kuten maisemamaalauksia, joissa hallitsevassa osassa on keskellä luontoa lepääviä linnoja ja goottilaisia kirkkoja.

Näyttelysalien läpi kulkiessa tuntuu, kuin ensimmäinen sali johdattelisi kävijän maailmaan, jossa kuvaukset elämästä ja kuolemasta kulkevat käsi kädessä. Viimeinen sali kuitenkin päättää vierailun elämänmyönteiseen säveleen. Tämä ei kuitenkaan pyyhi pois käsitystä siitä, että teokset ovat syntyneet ajassa, joka on jo itsessään antanut aihetta käsitellä vaikeita asioita taiteen kautta.

Hugo Simberg:
***Kuoleman puutarha* (1896)**

Hämärä valaistus ja seinille heijastetut ruusuikkunoita jäljittelevät projisoinnit virittävät kävijän sopivaan tunnelmaan.

Vaikka esillä olevissa teoksissa onkin siis kuvattu myös hyvin synkkiä aiheita, tiettyjen teosten tulkintaan voi löytää myös muunlaisia tulokulmia. Saleissa esillä oleva taide ei näyttäydäkään näyttelyn valossa pelkkänä muistutuksena kuolevaisuudesta, vaan siitä voi löytää piirteitä myös ihmiselon positiivisemmista puolista. Monesti historia ei olekaan vain joko – tai, vaan tulkinta syntyy useiden sävyjen sekoituksesta.

Uuden vuoden manifesti

Katri Pihlström

Rakastan ajatusta maanantaista. Rakastan viikkojen ja kuukausien ensimmäisiä päiviä, rakastan uusien lukuvuosien ja periodien alkua, rakastan vuodenaikojen vaihtumista – ja yli kaiken rakastan tiettenkin uuttavuotta. Rakastan päästä aloittamaan puhtaalta pöydältä, jota kukaan, etenkin minä itse, ei ole vielä sotkenut. Rakastan loputtomia uusia mahdollisuuksia ja itseni keksimistä ja rakentamista uudelleen.

Sosiaalisessa mediassa viime vuosien ja vuosikymmenien aikana ajatukset tietyistä brändeistä ja estetiikoista ovat keränneet yhä enemmän suosiota. Kymmenen vuotta sitten ihmisiä saateltiin lajitellan grungeen ja hipsteriin, mutta nyt henkilökohtaisesti kuratoiduista estetiikoista ja persoonista on tehty yhä tarkempia ja saavuttamattomampia. Onko oma estetiikka-

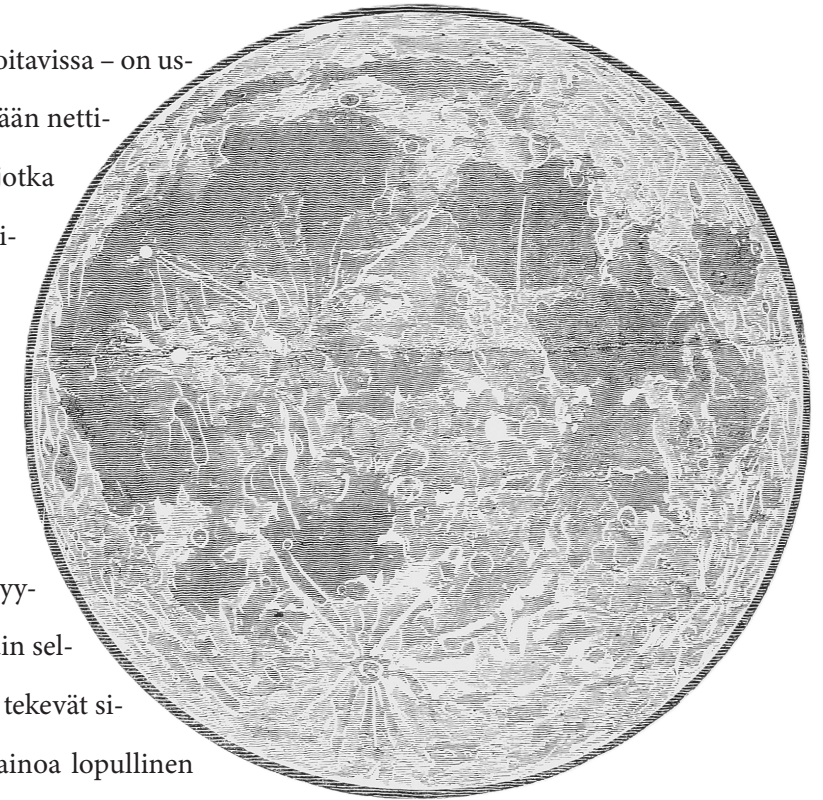
si enemmän mob wife, coastal grandmother vai balletcore coquette? Oletko that girl, downtown girl tai messy French it girl, oliko sinulla brat summer vai tomato girl summer? Minkä saaliseläimen silmät sinulla on, onko sinulla vanhaa vai uutta rahaa – vai rahaa ylipäänsä? Näkykö opinnoissasi enemmän dark academia, light academia, chaotic academia vai romantic academia? Mikä tärkeintä, mistä ostetaan täydellinen dark academia –nahkalaukku syksyä varten?

Kuvastoa on loputtomiin. Jos haluat ilmentää todellista tummaa akatemiaa, muista se nahkalaukku, muista tupakointi ja kofeiinin ylikulutus. Mutta jos haluat olla clean girl, that girl, pink pilates princess, muista kahdensadan euron urheiluvaatteet ja vihersmoothie, muista ihonhoitorutiini ja kiharat ilman lämpökäsittelyä, muista laskea kaloreita, muista aamurutii- nit ja iltarutiinit ja Sunday resetit, ennen kaikkea muista, että kaikkien tuotteiden Amazon-linkki löytyy biosta!

Erityisesti naisille ja tytöille paine suorit-
taa, kuratoida ja romantisoida – tai aina-

kin olla muiden romantisoitavissa – on uskoton. Tyttöyttä myydään netti-
kaupoissa takaisin niille, jotka sen omistavat, ja oikeanlainen tyttöys, oikeanlainen naiseus, muuttuu koko ajan. Ennen kaikkea se 'pysyy aina saavuttamattomana, aina yhden kasvoseerumin tai silkkisen tyy-
nyliinan päässä, aina jonain sellaisena, mitä kaikki muut tekevät si-
nua paremmin. Itselleni ainoa lopullinen ratkaisu tyttöyden mahdottomuuteen oli lakata olemasta tyttö – mutta jokaisen kuukauden ensimmäisenä päivänä, jokaisena uutenavuotena, koen edelleen tarvetta aloittaa alusta, kuratoida ja kuratoida ja kuratoida itseni mahdollisimman helposti nieltävään muotoon.

Ala-asteelta lähtien olen syyllistynyt ensisijaisesti yhteen kohtalokkaaseen virheeseen vuodesta toiseen – ajatukseen siitä, että itsensä rakentaminen puhtaalta pöydältä yhden arbitäärisen yön aikana olisi ylipäänsä mahdollista. Olen ajatellut, että tällä kertaa kalenterin taitteessa onnistun,

tällä kertaa liikun enemmän ja valitan vähemmän, olen joka päivä kaunis ja älykäs ja saavuttamaton enkä enää ikinä väsynyt.

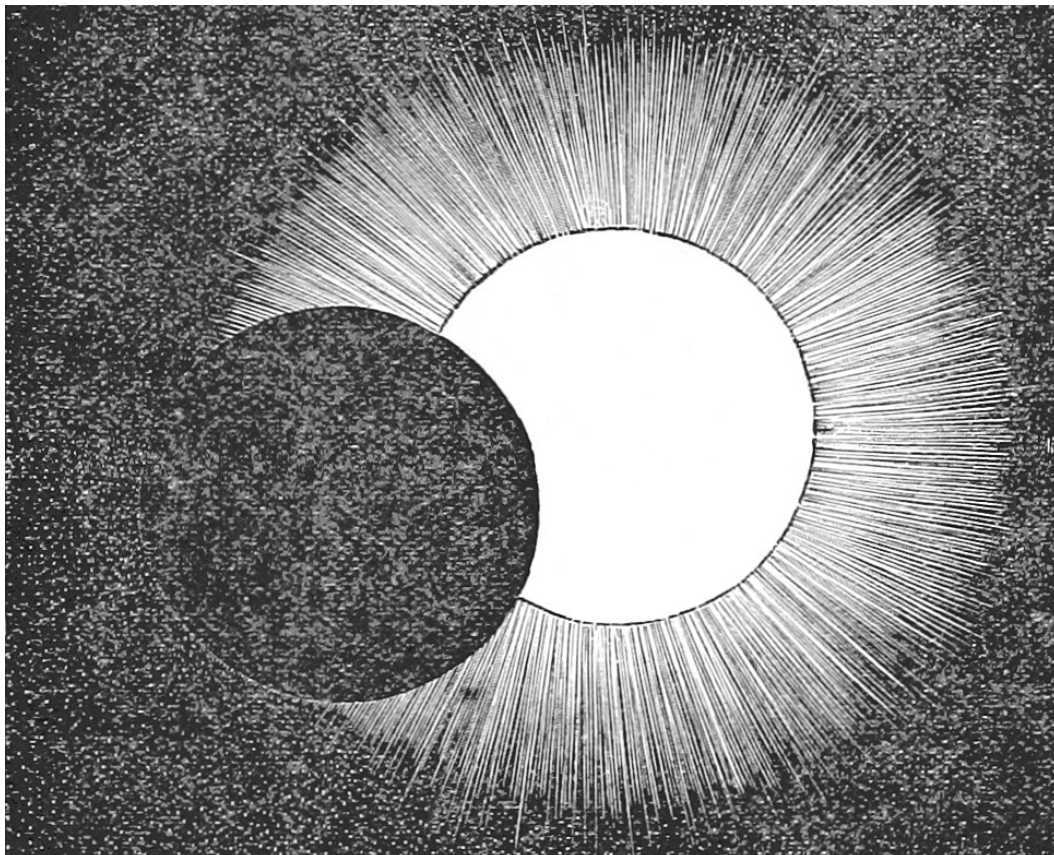
Olen tehnyt listoja ja kerännyt kuvia Pinterestistä, olen yrittänyt saavuttaa samaa asiaa loputtomattomilla asioilla, olen sytyttänyt kynttilät ja tehnyt vihersmoothiet ja ostanut uudet farkut. Mikään tästä ei kuitenkaan ole tehnyt minua yhtä onnelliseksi kuin irti päästäminen: avonaiset kengännauhat ja grillimausteen tahraamat sormet, keholle lupa kasvaa ja muuttua samalla kun itsekin kasvan ja muutun, suu

auki nauraminen epäsymmetriasta tai vinoista hampaista huolimatta. Kotini voi olla täynnä tiskivuoria ja banaanikärpäsiä ja minua voidaan silti rakastaa, mikä on parempaa kuin yksikään vihersmoothie, vaikka vihersmoothieista kyllä aidosti pidänkin.

Ainoa uudenvuodenlupaukseni on olla vihdoin tekemättä uudenvuodenlupauksia. Tammikuu on vuoden pisimpiä ja pimeimpiä kuukausia, ja sen keskellä on kohtuutonta odottaa keneltäkään elämän-

taparemonttia. Talvi saa olla mitä on, levon ja horroksen ja palautumisen aikaa, banaanikärpäsieneen ja appelsiininkuorineen. En halua käyttää koko elämäni siihen, että yritän saada sen hallintaan, ja tämä ajatus on vapauttavampi kuin mikään aiempi yritys aloittaa puhtaalta pöydältä.

Kronikka toivottaa kaikille lukijoilleen levollista ja rauhallista joulun aikaa sekä sädehtivää, vapauttavaa ja itsenne näköistä uutta vuotta!

Runot

Kamilla Kolimaa

kulta

teikän suljetut välilehdet:

- Che Guevara https://fi.m.wikipedia.org/wiki/Che_Guevara
- ryanair <https://www.ryanair.com/fi/en>
- seksitautiluettelo

meikän suljetut välilehdet:

- Saarikosken elämäkerrallinen tuotanto
- kertakaikkiset itseäänselvyydet rakkaus-asioissa ja ystävydessä - lepokoti (Kangasala)

kaksi silminnähdän väsynyttä

halpalentoyhtiön tarpeessa

—teikän rizzlat

meikän vinkku—yhdistetyt voimat—kaksi yhdistettyä elementtiä: bensa ja stenkkueurooppalaisittain sanottuna sen dolce far niente tarpeessa

”kyllä ne minun mielestäni minun rahojani ovat”

unohtuko jotain?

sun tägi jäi matkasta

babes

kulta

Pakkohuutokaupattu Ryysyranta-tila vertauskuvana menneelle syksylle

näin taas viljamin cafeliton ikkunasta, se meni menojaan salkku olalla hassu

pieni spaddu suussa

mustat blehat ja tukka laitettu

tukkalaite

aamunavauksena katsoin dokumentin miki liukkosesta missä tämän kerrottiin

sanoneen: *juha itkonen on paska koska se juoksee.*

toisin sanoen, kirjailija on huono jos se urheilee. sen tulisi istua paikallaan tyhjän

A4:n edessä, tanssimatta yksin talking headsiin, ottamatta monivitamiineja, käymättä terapiassa, nukkumatta kahdeksaa tuntia. maksimoida huonovointisuus sovittamalla itsensä klassiseen huonovointiseen taiteilijamytyttiin.

vuoden loppua kohden olo aina kevenee vaikka lihoaisikin tai olisi ihastunut tai deliriumissa. tai esim. jättänyt buddhalaiset ideaalit.

syksy meni kolisten tai tautisella otteella, en saanut tauteja (tulehduksia oli 4kpl silmätulehdusta ja 1kpl virtsatietulehdus) mutta olin niiden ympäröimänä jatkuvasti, kaikki oli kipeenä ja eri taudeissa, oli mykoplasmaa, oksennustauteja, keuhkoklamydiaa ja keuhkokuumeita—viktorianinen syksy.

luulin kadottaneeni syksyn tärkeimmän hatun mutta toit sen takaisin. (*Elämäni hattu, elämäni biisi*)

lakki palasi ehkä sen vaijerin vetämänä jonka olin istuttanut siihen omasta päästä. sinä sen toit mutta ehkä samalla se vaijeri veti lakkia ja sun kättä palauttamaan sen omistajalleen. irwin lakki. pakkohuutokaupattu Ryysyranta -tila Hattulassa. meidät kaikki pakkohuutokaupattiin tänä syksynä ja ehkä se oli hyvä niin, ehkä tilanne vaati hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta. friends and burgers. rakkaat burgerit. ihanuuksien ihmemea!

Kamilla Kolimaa

Helppolukuinen juttu helpoista ja vaikeista jutuista, vähän kun anja kaurasen

Syysprinssi mutta ilman että kukaan olisi osastolla¹

keskiviikkona 28.11. tulin keskipäivästä kotiin teikän luota ja tiskialtaassa goisivat sun oluttölkit edeltävältä illalta:

Heineken, Heineken ja Karhun India pale ale (keltanen)
(melkein kuin olisi ulkomailla)

Karhu = metsän eläimistä pyhin

riisuin (korvalappustereot) ja kysyin tölkeiltä: mikä tässä on se metataso? (saaks tääl blaadaa ines?) miksi jätitte sinne makaamaan? (tuleen makaamaan. (ei sota yhtä miestä kaipaa)

niiltä ei tule vastausta muuta kun seisovan Karhun silmäys turpa kiinni on sekin vastaus.

suomalainen olut suomalaiseen makuun.

jos tekisin susta diskurssianalyysin, olisi siinä läjäpäin välimerkkejä:

. ? ! ; : - , tai vain yksi pitkä ajatusviiva

¹Syysprinssi on Anja Kaurasen (nyk. Snellman) romaani vuodelta 1996.

Kirja on 126-sivuinen, tuskin pienoisromaanina laajempi. Teos on vahvasti omaelämäkerrallinen, eikä kirjailija itsekään peittele sen dokumenttiluonnetta. Romaani kuvaa minäkertojan nuoruudenrakkautta ”syysprinssiin”, jonka esikuvana on kirjailija Harri Sirola. Tarinan kehyskertomus sijoittuu nykyhetkeen. Siinä minäkertoja vierailee syysprinssin luona psykiatrisessa sairaalassa, jossa tämä on hoidettavana depression vuoksi. Sähköshokkihoidon vuoksi syysprinssi on tilapäisesti unohtanut menneisyytensä, joten minäkertoja kertaa hänelle heidän rakkaustarinansa.

Alli Haapasalo ohjasi romaanista samannimisen elokuvan, joka sai ensi-iltansa syksyllä 2016. (Wikipedia)

Kronoskooppi 2025

Kronoskooppi ennustaa, miltä juuri sinun vuotesi 2025 tulee näyttämään esimerkiksi akatemian, rakkauden tai vaikka työllistymisen (puutteen) kannalta. Täysin tieteeseen perustuen, tietenkin.

Oinas 21.3.-20.4.

Vuotesi alkaa määrätietoisella akateemisella comebackilla, mutta intosi uhkaa lopahtaa odotettua aiemmin. Löydät yllättävän paljon ainejärjestötoimintaa kohtaan. Hyödynnä sitä koko Kronoksen hyväksi.

Härkä 21.4.-20.5.

Tänä vuonna opit priorisoimaan kiireitäsi, sillä kursseja tulee ja menee, mutta hyviä bileitä ei voi uusia. Saatat kuitenkin huomata, että työn ja hovin sekoittaminen kannattaa.

Kaksoset 21.5.-21.6.

Akateeminen elämäsi on arvaamatonta, muista olla tänäkin vuonna oman onnesi seppä. Työelämäsi vaikuttaa historian opiskelijan tavalliseen tapaan kuivahkolta, mutta aina sitä jotain keksi!

Rapu 22.6.-22.7.

Vuoden aikana tulet kohtaamaan useita akateemisia tilanteita, joissa luulet kaiken olevan ohi, vaikka näin ei välttämättä olekaan. Ota käyttöön 2014-henkinen yolo-asetus, niin pääset pitkälle.

Leijona 23.7.-22.8.

Joudut uuden äärelle, kun akateeminen urasi ja sen oheistoiminta kilpailevat huomiostasi vuoden aikana. Pohdi valintojasi tarkkaan. Muista jakaa sisäpiirillesi sekin, minkä luulet olevan epäoleellista.

Neitsyt 23.8.-22.9.

Rakkauselämäsi herättää tänä vuonna huomiota, akateeminen elämäsi ei niinkään. Muista miksi olet valinnut polun jota nyt kävelet ja katso tarvittaessa inspiraationaalisia Instagram keloja.

Vaaka 23.9.-22.10.

Elämässäsi on uusia tuulia niin rakkauden kuin harrastuksien saralla ja akateemisuus saattaa jäädä vähemmälle huomiolle. Muista kuitenkin, ettei keskiarvoasi Sisussa näe kukaan muu kuin sinä.

Skorpioni 23.10.-22.11.

Työelämäsi kukoistaa, mutta saatat helposti unohtaa, miten kuuluisa lausahdus ainejärjestötoiminnasta kuuluukaan. Oikean hetken koittaessa saatat saada kaikki rästiesseesi suoritettua.

Jousimies 23.11.-22.12.

Viime vuoden uskaliaat valinnat osoittautuvat tänä vuonna voittajan valinnoiksi. Varo tuntemasta oloasi vanhaksi, sillä tulet huomaamaan, että tänä vuonna elämäsi vasta lähtee käyntiin!

Kauris 22.12.-19.1.

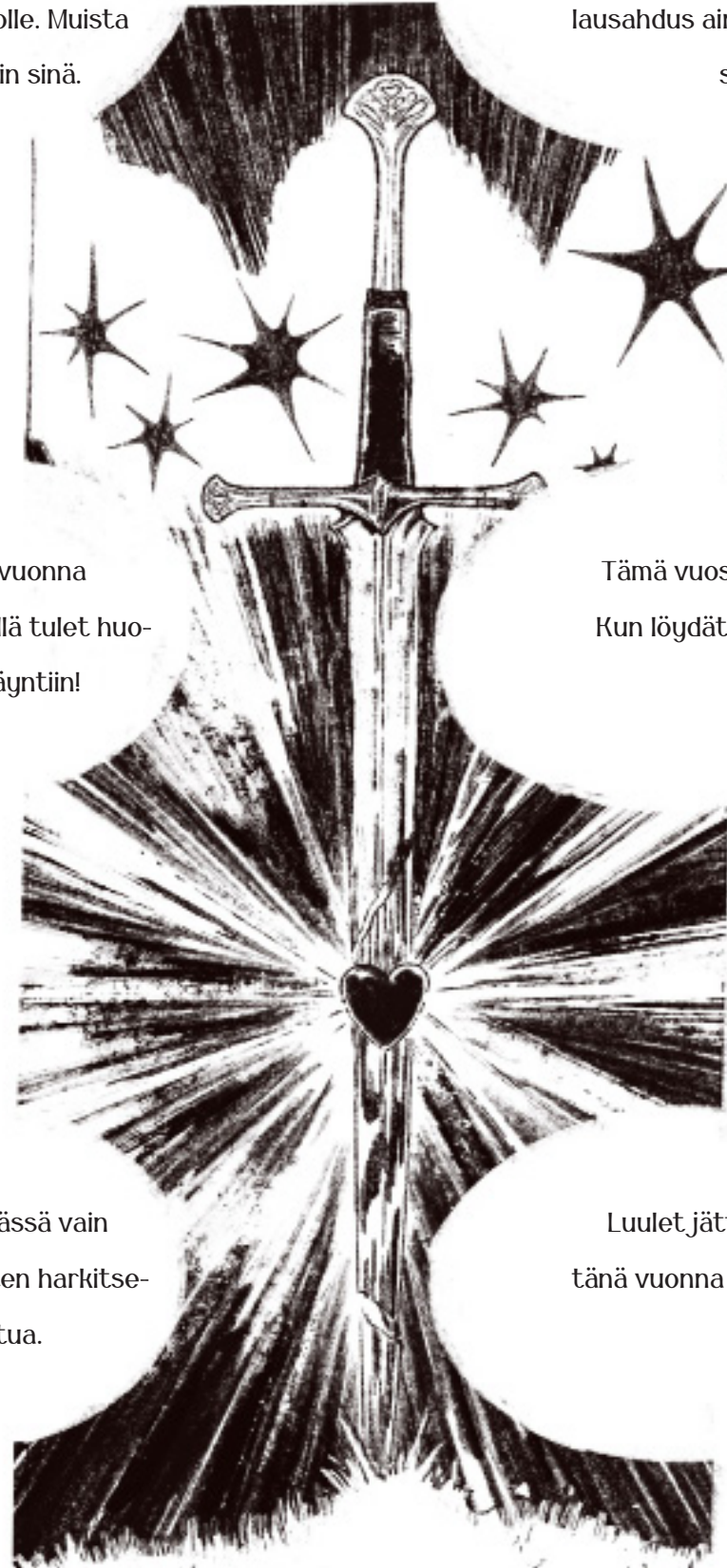
Tämä vuosi tulee paljastamaan sinulle jotain todella arvaamatonta. Kun löydät epämiellyttävistäkin asioista positiiviset puolet, voi urasi lähteä ennennäkemättömään nousuun.

Vesimies 20.1.-19.2.

Vältä haalimasta liikaa tekemistä ja vastuita, kerran tässä vain nuoria ollaan. Pohdi rakkauselämäsi vakavasti ja tee sitten harkitsemattomia päätöksiä, joita saatat myöhemmin katua.

Kalat 20.2.-20.3.

Luulet jättäneesi taakse jonkin tietyn elämänvaiheen, mutta tulet tänä vuonna huomaamaan, että välillä menneeseen palaaminen voi olla hyvästä. Urallasi pääset kuitenkin eteenpäin.

Helppo sienirisotto (melkein) opiskelijabudjetilla

Teksti ja kuva: Vilma Vares

Risotto voi kuulostaa hienostuneelta ja työläältä ruoalta, mutta sitä on yllättävän helppo tehdä kotona – jos jaksaa seisoa tunnollisesti lähes 40 minuuttia hellan äärellä ja sekoittaa mössöltä näyttävää ruokaa. Risotto saattaa näyttää epämääräiseltä mössöltä, mutta tällä kertaa ulkonäkö ei kerro ruoan mausta. Seuraavassa on ohje helppoon sienirisottoon, joka valmistuu kahdessa astiassa ja tuo silti tunteen, että lautasella on arkiruokaa erikoisempi annos.

Ainesosat:

390/230 g viipaloituja säilykeherkkusieniä

1 pieni sipuli

8 dl vettä

1 kasvisfondi

3 dl risottoriisiä

5–8 rkl raastettua parmesaania

2 rkl voita tai kasvirasvaa (kasvirasvaa voi laittaa reilusti)

lime

riipaus mustapippuria

oliiviöljyä tai valkosipulioliiviöljyä

(riipaus valkosipulirouhetta HUOM! voi jättää pois, jos käytät valkosipulioliiviöljyä)

Ruokavalio: kasvis (sisältää maitoa)

Tekoaika: noin 40 min

Annoksia: 3–4

Ohjeet:

1. Hienonna sipuli. Kuumenna vesi ja sekoita joukkoon kasvisfondi. Suosittelemme veden keittämistä vedenkeittimellä – tällöin voit kaataa veden kasvisfondin päälle ja se sekoittuu helpommin.

2. Kuullota sipuli kattilassa oliiviöljyssä. Lisää tämän jälkeen risottoriisiä.

3. Lisää vettä riisiin noin 1–2 dl kerrallaan. Sekoita riisiä tasaisesti ja anna suurimman osan vedestä imeytyä ennen kuin lisäät sitä uudestaan.

4. Lisää säilykeherkkusienet riisiin, kun vedestä on käytetty 4–5 dl. Valuta osa suolaliemestä pois, mutta säästä osa tuomaan risottoon makua. Jatka veden lisäämistä 1–2 dl erissä.

5. Lisää mausteet, voi ja parmesaani risottoon ennen kuin kaikki vesi on lisätty. Älä lisää kaikkea parmesaania kerralla, vaan lisää sitä osissa oman maun mukaan. Purista puolikas lime risottoon. Sekoita. Kaikkea vettä ei välttämättä tarvita, joten maista riisiä välissä ja lisää vettä tarpeen mukaan. Risoton kuuluu olla hieman valuvaa.

6. Kun risotto vaikuttaa valmiilta, purista siihen toinen limen puolikas ja sekoita. Voit halutessa käyttää tarjoiluun parmesaania.

Kirjoittaja on soveltanut ohjeen vuosien takaisesta risottoresseptistä, jota hän ei löytänyt mistään, mutta jonka ainesosat hän sattui muistamaan. Ainesosien määriä on tarkistettu K-Ruoan sienirisottoresseptistä.

Risotto saattaa näyttää hieman mössömäiseltä, mutta ulkonäkö ei kuvaa sen makua. Jos annoksen päällä olisi hieman persiljaa tai basilikaa, se näyttäisi melkein ravintola-annokselta...

